

— Горѣ остана братъ ми съ строшенъ кракъ. . . живъ бѣше още. . . ще ида да го взема. . .

Поручикътъ го погледна изуменъ.

— Не може—тамъ стрѣлятъ и нашата и французка артилерия, а възможно е и тѣ да сж вече тамъ, . . върви. . . Богъ ще го запази!

Но Иванъ се обърна и запълзѣ по каменистиятъ скатъ нагорѣ.

— Не сж. . . нека си стрѣлятъ. . . А горѣ! Като че ли врѣше нѣщо. Не се виждаше ни връхъ, ни позиция. Само димъ и пламъкъ.

Хлѣбъ за момчетата.

Иванъ, тежко дишайки, се влечеше все по-горѣ. . .

Ето стигна платото. . . като че се разколеба. . . Неземниятъ вой наоколо и величественото насилване на върха, изглеждаше да надвиха душевната му мощъ и той мжчейки се да стане по-плосъкъ, по-малъкъ, се прилепи легналъ на почвата.

Жегата, жаждата, вонетата атмосфера, прѣживѣното и прѣдстоящото го изморяваха. Остри болки въ дѣсната грѣдь, го задушваха. . .